

Сергей М. ГОРОДЕЦКИ (Сергей М. Городецкий, 1884 – 1967) е потомствен интелектуалец, поет от Сребърния век, преводач и драматург, либретист. Роден е в Санкт Петербург в семейство с дворянски корени. Баща му (Митрофан Городецкий) е писател, автор на статии по археология, фолклор, етнография. Съпругата на Сергей Городецкий – Анна Ал. Городецка, е актриса и поетеса от Сребърния век.

През 1902 година Сергей Городецкий постъпва в Историко-филологическия факултет на Санктпетербургския университет, но не се дипломира. От това време датира началото на неговото поетическо творчество, което е свързано с литературния кръг „Башня“ на Вяч. Иванов, където представя стиховете си пред „символистическия Олимп“ – Вяч. Иванов, К. Балмонт, В. Брюсов, Ф. Сологуб, Ал. Блок, А. Бели, Дм. Мережковски, З. Гипиус, Н. Бердяев, проф. Ф. Зелински и др. През 1907 – 1908 г. С. Городецкий публикува стихосбирките: *Ярило (Ярь) Перун, Дива воля (Дикая воля)*. Още първата му стихосбирка (*Ярь*) е високо оценена и Александър Блок публикува в сп. „Золотое руно“¹ рецензия, в която го поставя редом с утвърдените руски поети символисти. „Младия Ярило“¹ възторжено приветстват и други творци – В. Брюсов, Вяч. Иванов, М. Волошин.

През 1911 година заедно с Николай Гумильов С. Городецкий основава сдружението на руските акмеисти „Работилница на поетите“ („Цех поэтов“), което започва да издава списание „Хиперборей“ („Гиперборей“). След 1920 г. Городецкий живее и работи в Москва. През 30-те години се насочва и към операта, създава оперни либрета (сред тях е новата версия на *Иван Сусанин* на Глинка от 1939 г.). През 1958 година той публикува автобиографичната си книга *Моят път (Мой путь)*.

Сонетът *Цикади* («Как дальний отзвук песенной Эллады», 1915) на Сергей Городецкий има интересна творческа история. В писмо от 25 юли 1915 г. той моли Вяч. Иванов да му напомни сонетната римна схема и в отговор получава от него сонети, а той от своя страна в писмо от 2 август 1915 г. изпраща сонета *Цикади* с посвещение на Вяч. Иванов. Оригиналът е взет от раздела „Бележки“ към изданието: Вячеслав Иванов. *Стихотворения. Поэмы. Трагедия*. Книга 2. Санкт-Петербург: Гуманитарное Агентство „Академический Проект“, 1995, с. 360.

¹ Ярило е персонифициран в езическите обреди като слънчево божество на пролетта и на плодородието. На него е посветен славянски народен празник, свързан с обновителните сили на природата.

ЦИКАДЫ

В. И.

Как дальний отзвук песенной Эллады,
С волшебной неустанностью поэта,
Поют вещуньи огненного лета,
Незримые, всеслышные цикады.

Но память дней не дарует улады:
В лампаде Мнемосины мало света.
Как весть, пленительна мне песня эта, –
Из-за твоей возвышенной ограды, –

Где ты, искусник красоты узорной,
Воспел певуний радости безбрежной.
Я внемлю им, объемлем ночью чёрной.

И в них – тебе. Стопою безмятежной
Идет Юпитер по тропе подгорной.
В душе твой образ оживает нежной.

ЦИКАДИ

на В. И.

Отеква сякаш песенна Елада –
С вълшебна неуморност на поета
Запяват жриците на зноя летен –
Незрими, чувани навред цикади.

Но спомените не таят наслада:
Свещта на Мнемозина слабо свети.
Пленителен е този химн заветен
Зад твоята въздигната ограда –

Там ти, изкуснико на красотата,
Прослави с песни радостта безбрежна.
И вслушан в тях, аз се стаявам в мрака.

Долавям в тях и теб. Тъй безметежно
Пристъпва Юпитер по стръмнината.
И образ твой роди душата нежна.

(1915) Превод от руски: **Жоржета Чолакова**